

Keilapallo sai kaveriksi

Maailmanmestari ei saavutuksillaan patsastele.

–Yksin emme ole mitään, mutta yhdessä olemme todellinen voimavara, sanoo keilailun joukkuekilpailussa maailmanmestaruuteen vuonna 1983 ja Eurooppa cupin voittoon vuonna 1984 heittänyt **Hannu Närhi**.

Noista, ja monista muista voitokkaista keilaturnauksista miehellä on muistona kaapillinen erivärisiä mitaleja, henkilökohtaisista-, pari- ja joukkuekilpailusta voitettuja. Mutta ei niillä erikseen retostella, ellei kävijä satu niistä itse kysymään. Jotain keilamestarin vaatimattomuudesta kertoo sekin, että mitalit lojuivat pitkään muovikassissa, muilta piilossa, ennen kuin pojantytär vaati laittamaan ne esille.

Samaa linjaa jatkaa Närhen toteamus siitä, että kaikkien saavutusten ohi ajavat ihmissuhteet ja kilpakavereiden kanssa käydyt lukuisat pukuhuonekeskustelut.

–Laji on antanut paljon ystäviä ja tuttavuuksia. Se on se suola.

Vuonna 2007 Kangaslammin kirkolle muuttanut Närhi kävi 75 vuotta sitten syntymässä Äänekoskella. Sen jälkeen kotipaikkakunnat ovat vaihdelleet siinä määrin, että miehen tuntevat kuvailevat tämän olevan ei mistään kotoisin.

Sunnuntaivieras

Kangaslampi ei ollut eläkepäivien vieton ykkösvaihtoehto ja Närhi nauraakin, että työmatkoillaan hän hurautteli sujuvasti pitäjän ohi ollen Tappuvirralla ennen kuin huomasikaan. Silti juuret ovat muutamassa vuodessa tarttuneet niin tukevasti pohjoissavolaisiin multiin, että talkoohenkinen mies on innolla mukana paikkakunnan kihauksissa. Eikä siitä, tietenkään, ole ollut juurtumiselle ainakaan haittaa, että Varkaudesta löytyy varsin laadukas keilahalli.

Paljon ystäviä ja tuttavuuksia

Mutta kurvataanpa vielä takaisin 60-luvulle ja Kouvolaan, jossa Närhi pelasi pesäpalloa Kouvolan Pallonlyöjien edustusjoukkueessa. Jossain välissä hän oli ehtinyt harrastaa nyrkkeilyäkin. Lajia, jossa sekä voittaessaan että hävitessään saa turpaansa, Närhi myhähtää.

60-luvun huippu-urheilu oli vähän toisenmoisissa kantimissa kuin nykyisin. Ensin pukerrettiin päivän palkkatyöt ja sen jälkeen lähdettiin treenaamaan. Seuran treenit alkoivat vasta kevään korvalla, joten talvikauden pelaajat pitivät itse huolen fyysisestä kun-

nostaan. Kouvola ei tuolloin ollut mikään ykkösveikkaus pesäpallohuipulle, mutta niin vain kaupunkiin napattiin neljä Suomen mestaruutta peräkkäin. Niistä kahdessa Närhi oli mukana. Vuodet olivat 1966–67.

Vuoden 1966 loppuottelussa Vimpeli halusi, itsevarmuutta puhkuen, tulla pelaamaan Kouvolaan. Vierailijoiden tappiota saapui todistamaan yli 6000 ihmistä.

–Oli käsittämätöntä, että saatoimme voittaa. Mutta meillä oli niin hyvä, homogeeninen joukkue. Silloin ei voittoa erityisesti juhlistu, mutta palkkiomatkan Mallorcalle saimme.

–Puurtilaa vastaan tuli monta kertaa pelattua. Kilpeläisen Heikki oli inhokkilukkari numero yksi, niin hyvä hän oli, Närhi kehuu.

Kun sitten tuli se hetki, että pesäpallohanska, piikkarit ja maila oli aika laittaa naftaliiniin, ehdotti joku Närhelle, että tämä siirtyisi astetta isomman pallon pariin, keilaamaan. Ajatus ei häntä juurikaan innostanut.

–Ajattelin, että onpas typerä laji. Mutta sitten, kun sitä kokeilin, se vei mennessään. Lopulta siitä tuli ammattikin, Närhi sanoo ja muistuttaa siitä, että keilailu Suomen menestynein palloilulaji.

Ammatilla Närhi tarkoittaa Kangaslampia edeltäneitä vuo-

sia Mikkelissä, minne hänet kutsuttiin vastavalmistuneen keilahallin hoitajaksi. Yhtenä vuonna hänet valittiin Mikkelin parhaaksi urheilijaksikin.

–Se oli se vuosi, kun Harri Kirvesniemi ei ollut saavuttanut mitään merkittäviä voittoja, Närhi hymyilee.

Hyvin pitkälle henkinen laji

Suomen maajoukkueessa Närhi keilasi kuusi vuotta, vuodet 1978–84. Ura loppui huipulle, Eurooppa cupin voittoon. Väliin mahtui muun muassa neljä Suomen mestaruutta, hopeaa Pohjoismaiden mestaruuskisoissa ja kultaa parikilpailussa.

–Vuonna 1985 olisi ollut Wienissä EM-kisat, joiden maajoukkueeryhmään minut pyydettiin. Sinne en kuitenkaan enää lähtenyt.

Joukkuekilpailuissa Närhen paineensietokykyä testattiin urakalla, sillä hänen roolinsa oli olla viisihenkisen joukkueen viimeinen heittäjä.

–Keilailu on hyvin pitkälle henkinen laji. Itsensä hillitseminen ja hallitseminen on tärkeää. Jos yhdestä keilasta heittää ohi, on se inhimillinen virhe. Ihan niin kuin se, että junat ajavat yhteen.

–En nyt va
eniemi
on pa
tydet
sanoo
Tari
jänyt
kuitta
kestäv
Lonk
tin E
tuskai
telua.
–Ai
me si
ta. Hi
saatar
le ruc
hieno
sitten
Keila
teki a
tauks
2003
la Nä
soitto
myös
men
johtaj
–O
kevyet
kuin
muile
reissut
kaksi
lasta
joiseen
kymm

si huuliharpun

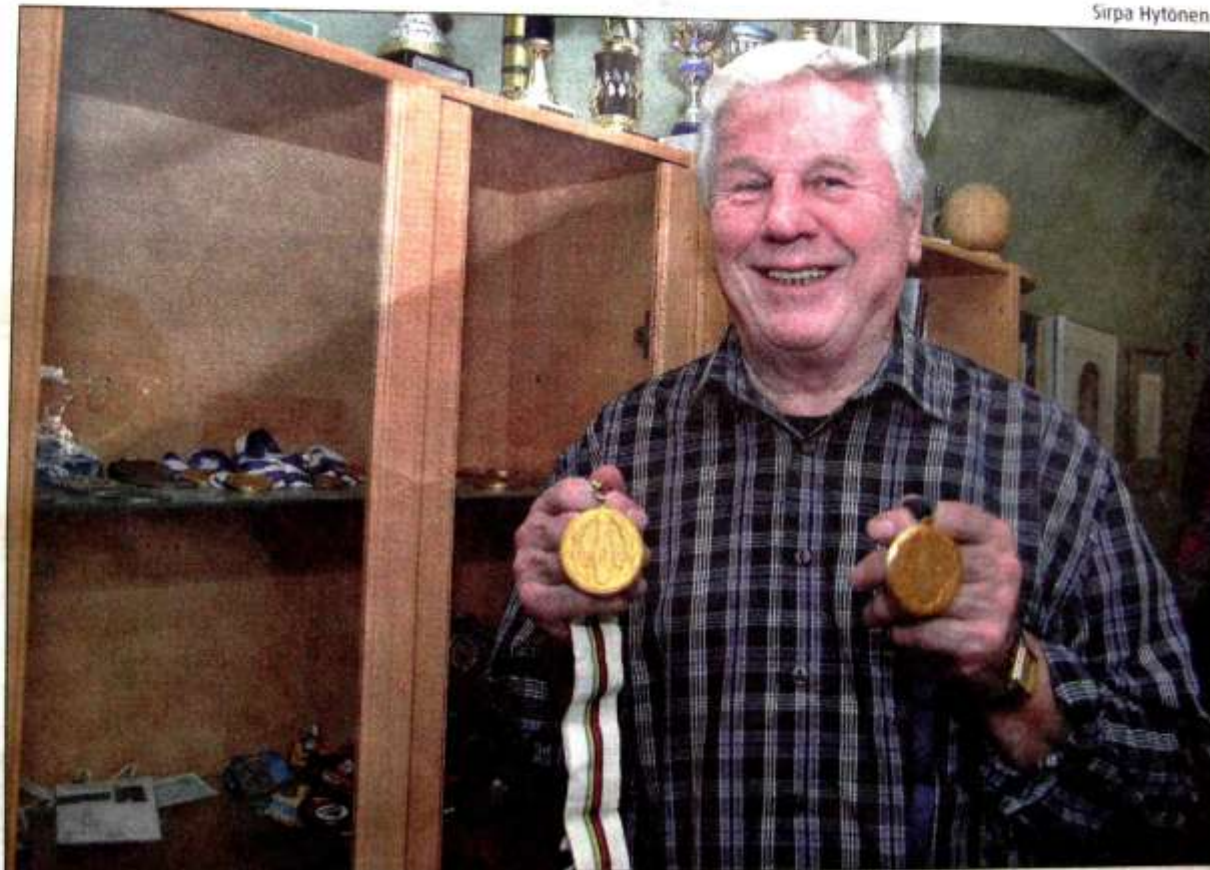
–En keilatessa koskaan jännittänyt vaan totesin, että jos joku tekee enemmän pisteitä kuin minä, hän on parempi, viisi kertaa urallaan täydet 300 pistettä heittänyt Närhi sanoo.

Tarinoita Närhen taskuihin on jäänyt maailmalla reissatessa tukiittain. Sellaisiakin, jotka hyvin kestävät julkisen päivänvalon. Löykältä hän muistelee Frankfurttin EM-kisoja, jossa huonekaveri tuskaili edessä olevaa Ruotsi-ottelua.

–Ainahan siitä puhutaan, että me suomalaiset olemme tosikoita. Huonekaverikin totesi, että ei saatana, ei me voida pärjätä noille ruotsalaisille, kun niillä on niin hienot verryttelypuvut. Eikä me sitten pärjättykään.

Keilailu-uran päätyttyä Närhi teki aivan uudenlaisen aluevaltauksen. Käännekohta oli kesällä 2003 Pärnuun tehty reissu, jolla Närhi rakastui huuliharpun soittoon. Tätä nykyä mies on myös 10-vuotta täyttävän Suomen huuliharpistien puheenjohtaja.

–Onhan huuliharppu paljon kevyempi kantaakin taskussa, kuin vaikka flyygeli, mies veltmuilee ja kertoo, että Pärnun reissun jälkeen osti ensimmäiset kaksi huuliharppuaan Jyväskylältä ollessaan menossa pohjoseen töihin. Nyt soittimia on kymmenkunta, jokaiselle sävel-

Sirpa Hytönen

Hannu Närhi pelasi kuusi vuotta Suomen keilailumaajoukkueessa. Uran arvokkaimmat saavutukset olivat vuonna 1983 voitettu maailmanmestaruus ja seuraavana vuonna saavutettu Eurooppa Cupin voitto.

lajille omansa.

Harrastustaan hän pitää yllä Varkauden seudun huuliharpistien keskiviikkoisilla yhteissoitoilla.

–Yritämme siellä viihdyttää itseämme ja toisiamme. Veteraa-

neille ja palvelutalojen asukkaille soitamme maksutta, jos vain voimme sillä tavalla heitä ilahduttaa.

–Yhteistyötä eestiläisten kanssa olemme tehneet vuodesta 2006. He käyvät esiintymässä täällä ja

me vastavuoroisesti festivaaleilla siellä, Närhi kertoo. Nappaa pikuruisen huuliharpun käsiensä väliin ja soittaa maistijaisiksi palan Eino Leinin Nocturnea.

Sirpa Hytönen